

STRYD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH OOST INDIË.

EDWARD J. HIGGINS, Generaal.

WILLIAM BOOTH, Stichter.

JOHANNES W. DE GROOT, Kommandant.

35ste JAARGANG No. 5.

Internationaal Hoofdkwartier :
101 Queen Victoria Street. Londen E.C.

MEI 1934.

Territoriaal Hoofdkwartier
voor Ned.-Oost-Indië: Javastraat 16, Bandoeng.

PRIJS 10 CENT.

DE KOMST VAN DEN HEILIGEN GEEST

DOOR COMMISSIONER S.L. BRENGLE.

Het is noodig, dat ieder kind van God, ieder waarlijk bekeerd mensch, den Heiligen Geest bezitte naar de mate en op de wijze door Gods genade bepaald, anders kan hij geen kind van God zijn; want slechts „zoovelen door den Geest Gods geleid worden, die zijn kinderen Gods.” (Rom. 8 : 14).

Het is de Heilige Geest, Die ons overtuigt van zonde, Die ons doet voelen, hoe goed en rechtvaardig, hoe heilig en geduldig God is, en hoe schuldig wij zijn, hoe ongeschikt voor den hemel, en hoe dicht bij de hel.

Het is de Heilige Geest, Die ons leidt tot waar berouw en schuldbekentenis en verandering van leven; en wanneer ons berouw volkomen en onze overgave onvoorwaardelijk is, is Hij het, Die met ons spreekt en onze vrees wegneemt, onze beangstigde harten sust, onze duisternis verdrijft, en ons bekwaam maakt op te zien tot Jezus en in Hem te gelooven tot vergiffenis van al onze zonden en de redding onzer ziel.

En wanneer wij ons overgeven, en vertrouwen, en door den Heer worden aangenomen en door genade zalig worden, dan is Hij het, Die ons van 's Vaders genade de verzekering geeft en ons troost, dat wij gered zijn. „De Geest Zelf getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn.” Hij is „de Geest der aanneming, door Welken wij roepen: Abba, Vader.”

Hij is het, Die den nieuw bekeerde kracht geeft om tegen de zonde te strijden en deze te overwinnen, en Hij is het, Die in hem doet geboren worden een hoop op meer volkomen gerechtigheid door het geloof in Christus.

Eere zij God voor het werk van den Heiligen Geest in het hart van elk Zijner ware kinderen!

Maar hoe groot en genadig dit werk ook zij, het is niet de vurige Pinkstdoop met den Geest, Die ons beloofd is; het is niet de volheid des Geestes, waartoe wij worden vermaand.

Het is niets dan het kriecken van den dag en niet het opgaan der zon. Het is alleen nog maar het begin van het werk des Heiligen Geestes. Het is in zijn soort volmaakt, maar slechts de voorbereiding tot een ander en vollediger werk, over hetwelk ik wensch te schrijven.

Jezus zeide tot Zijn discipelen, van den Heiligen Geest sprekende, dat „de wereld” (de ongeredden en zij, die geen schuldbesef hebben) „Hem niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet en kent Hem niet” (Joh. 14 : 17), immers zij weerstaan Hem en willen Hem niet toelaten in hun hart te werken.

En Jezus voegde er bij: „Maar gij kent Hem, want Hij blijft bij u.....” Hij had Zijn werk in hen aangevangen maar er zou meer volgen, want Jezus zeide: „En Hij zal in u zijn”.

Wanneer iemand zich een huis bouwt, dan is hij er in of er buiten of er bij. Maar wij zeggen niet, dat hij er in woont, voordat het af is. Het is in 'dezen zin, dat Jezus zeide: „Hij blijft bij u.”

Maar zoodra het huis klaar is, veegt de eigenaar de splinters en het zaagsel weg, schrobt den vloer, legt zijn tapijt, hangt zijn schilderijen op, zet zijn meubelen op hun plaats en trekt er met de zijnen in. Dan is hij in den meest letterlijken zin in het huis. Hij woont er. Nu, in dien zin bedoelde Jezus, dat de Heilige Geest in hen blijven zou. Dat is het wat zoo juist wordt uitgedrukt in een onzer liederen:

Heilige Geest, daal op mij neer,

En vervul mij tot Uw eer!

Al wat in den weg staat, werp ik weg.

Maak mijn hart nu tot Uw tempel.

Voor het Pinksterfeest reeds was Hij bij hen en gebruikte Hij de boetprediking van Johannes den Dooper, en daarna het leven, de wonden, het voorbeeld, het lijden, den dood en de opstanding van Jezus als werktuigen, waarmee Hij hun harten voor Zijn inwoning geschikt maakte.

Terwijl hun de waarheid verklaard werd in de woorden van Jezus en geschilderd in Zijn daden, tot voorbeeld gegeven in Zijn dagelijksch leven, en vervuld in Zijn sterven en Zijn opstanding uit de dooden, — werkte

de Heilige Geest machtig in hen; maar Hij kon nog geen volmaakte rust in hun harten vinden; daarom woonde Hij nog niet in hen.

Zij hadden alles opgegeven, ten einde Jezus te volgen. Zij waren uitgezonden om het Evangelie te prediken, de zieken te genezen, de melaatschen te reinigen, de dooden op te wekken, de duivelen uit te werpen. Hun namen stonden geschreven in de hemelen.

Zij waren niet van de wereld, evenals Jezus Zelf niet van de wereld was, want zij behoorden Hem en den Vader toe. Zij kenden den Heiligen Geest, want Hij was bij hen, in hen werkende, maar nog niet in hen wonende, want zij waren nog vleeschelijk; dat is: zij waren nog zelfzuchtig, ieder voor zich de beste plaats begeerende.

Zij twistten nog onder elkander, wie hunner de meeste zijn zou. Zij waren nog kleingeestig, want zij wilden, dat er vuur van den hemel zou neerdalen om diegenen te verdelgen, die Jezus niet wilden ontvangen, en zij verboden hun, die hen niet volgen wilden, om in Jezus' naam duivelen uit te werpen.

Wanneer zij met Jezus alleen waren, konden zij Hem niet luid en beslist genoeg vertellen, hoe toegewijd en trouw zij jegens Hem waren. Zij verklaarden zelfs, dat zij met Hem wilden sterven. Maar als het er op aankwam, — dan waren zij vreesachtig en

schuchter en ontrouw. Toen de spottende menigte opdaagde en het gevaar dreigde, toen verlieten zij Hem en vloden; terwijl Petrus vloekte en zwoer, en zei, dat hij Hem niet kende.

Maar de Heilige Geest verliet hen niet. Hij werkte nog steeds in hen, en er is geen twijfel aan, of Hij gebruikte zelfs hun fouten en ellendige mislukkingen, om in hen te voltooien den geest der nederigheid en der volkomen zelf-vernederig, opdat zij veilig zouden kunnen verheven worden.

En op den Pinksterdag was Zijn voorbereidingswerk voltooid en nam Hij Zijn intrek om voor immer in hen te wonen. Halleluja!

En deze hun ervaring vóór Pinksteren is die van alle waarlijk bekeerden. Ieder kind van God weet, dat de Heilige Geest met hem is, ondervindt dat Hij binnen in hem werkt, trachtend het huis in orde te krijgen. En bij velen, die goed onderwezen worden en met blijdschap gehoorzamen, geschiedt dit werk met snelheid, en de hemelsche Duive, de Gezegende Geest, maakt blijvend woning in hen; aan den strijd en de moeite, die de ingeboren zonde veroorzaakt, wordt een einde gemaakt door vernietiging; en eensklaps komt de Sabbatsvreugde der volkomen verlossing over hen.

Zeer zeker is dit mogelijk. De jongeren konden den Heiligen Geest niet ontvangen, voordat Jezus verheerlijkt was; want vóór dien tijd was de grondslag wat betreft volmaakt, begrijpend en onwankelbaar geloof nog niet gelegd. Maar sinds dien Pinksterdag kan Hij onmiddellijk ontvangen worden door degenen, die zich bekeerd hebben van al hun zonden, in Jezus geloofd hebben en wedergeboren zijn. Er zijn er die mij verzekerden, dat zij weinige uren na hun bekeering volkomen geheiligd waren en vervuld met den Heiligen Geest. Ik twijfel er niet aan, of dit was het geval met velen der drieduizend, die op den Pinksterdag door Petrus' prediking werden bekeerd.

Maar dikwijls gaat dit werk langzaam, want Hij kan slechts met goed gevolg werken, wanneer wij met Hem mede-arbeiden, en wel door begrijpend en gehoorzaam geloof. Soms gaat het werk voorspoedig en schijnt bijna voltooid, en dan vloeit het hart over van vrede en vreugde en troost. Op een anderen keer schijnt het werk te worden verhinderd en bijna of geheel te niet gedaan, tengevolge van het woelen en werken der ingeboren zonde; door aanvallen van boos humeur; door luchthartigheid of lichtzinnigheid; door verslapping in het waken, het bidden en het geduldig en getrouw onderzoeken van Zijn Woord; door wereldzin, door onheilige eerzucht, door afgunst en ijverzucht, door liefdelooze verdenking en hard oordeelen en toegeven aan eigen lust en traagheid in 't gelooven. (verv. pag. 3).

PINKSTERBEDE.

*Van het aardrijk stijgt een bede
Opwaarts tot den hemeltroon;
't Is de bede van Gods kinderen
Aan den Vader en den Zoon;
„Geef ons nu den Pinksterzegen,
Uwen Geest, zoo teer en schoon!”*

*Zachtkens daalt de Geest des Heeren
In de ziel, die Hem verwacht,
Vult haar met Zijn warmte en liefde,
Licht en leven, moed en kracht,
En nog klinkt het smeekend, dringend:
Heil'ge Geest, o, kom met macht!”*

*Heer, ons hart zij nu de tempel
Van Uw liefdegeest altijd,
Waar Uw stemme wordt vernomen,
Waar Uw vrede ons verblijdt,
Waar w'U dienen, U aanbidden,
U, den God van heiligheid.*

DE GEEST VAN ZELFVERLOOCHENING.

WAT ONZE OFFICIEREN HIEROVER SCHRIJVEN.

Oost en West.

Ongeveer 25 jaar geleden, toen ik een aanstelling had in Ierland, was ik bezig te kollekteeren voor de Jaarlijksche Zelfverloochenings-Aanvraag.

Een dame gaf mij een shilling, waarna haar dochttertje, ongeveer 6 jaar oud, vroeg of zij haar spaarpotje mocht openmaken, want zij wilde zoo graag geven, wat daarin was.

De moeder vertelde mij, dat iedere nieuwe penny (5 ct. muntstuk), die in huis kwam, in het spaarpotje werd gedaan voor het kleine meisje en toen maakte de moeder het haar dochttertje duidelijk, dat zij haar mooie nieuwe geldstukken nooit meer terug zou zien als zij ze aan mij meegaf. Zou zij er toch niet liever eerst goed over na denken? Maar het kleine meisje wilde graag alles geven.

Het spaarpotje werd opengemaakt en een en twintig blinkende nieuwe pennies kwamen te voorschijn. Ik moest alles meenemen.

Dat kleine Iersche meisje verstond den geest van Zelfverloochening.

In Celebes was er een Toradja Korpskadet, die op het Officierskwartier woonde en die, behalve zijn eten, ook f 2.50 per maand van den Officier ontving als loon voor het werk, dat hij daar deed.

Toen bekend gemaakt werd, dat er een Altaardienst zou worden gehouden, bij welke gelegenheid iedereen de kans had zijn gave aan den Heer te brengen, kreeg de Korpskadet een enveloppe, waarin hij het geld kon doen dat hij als offer wilde brengen. Toen vroeg hij den Officier, hoe veel of hij geven moest.

De Officier, in plaats van een bepaalde som te noemen, wat den jongen wel eenigszins verbaasde, zeide hem dat hij er zelf goed over na moest denken, waarvoor het geld nodig was en ook over de vele zegeningen, die Hij van God had ontvangen.

Na den Altaardienst, toen de enveloppen geopend werden, vond men in die van den Korpskadet de som van f 2.50. Hij had zijn heele salaris voor de maand gegeven.

Die Toradja Korpskadet verstond ook den geest van Zelfverloochening. „Ik breng mijn al aan U, o Heer.”

(Brig.) L. Woodward.

* * *

Wie de echte beteekenis van zelfverloochening weet, heeft de onuitputtelijke bron van zegen en diepe vreugde gevonden.

Gehoorzaam aan het bevel van zijn Meester, die gezegd heeft: „Zoo iemand achter mij wil komen, die verloochene zichzelf”, gaat de discipel erop uit, hij geeft zichzelf, hij ondersteunt de armen en brengt troost en moed aan de verslagenen, ziende op Christus, het voorbeeld van zelfverloochening. De aardse goederen zijn hem onverschillig geworden, want het is hem thans duidelijk dat, die zichzelf geeft, alles terug ontvangt niet in tastbare dingen, maar in dat wat onzichtbaar is voor het menschelijk oog en toch reëel.

Dit heb ik inderdaad ervaren in mijn leven. Welgelukzalig is hij, die dat beseft en zichzelf verloochent.

M. C. Lehmann.

* * *

Om volgelingen van Jezus te zijn, moeten wij den geest van Zelfverloochening bezitten. „Zoo iemand achter mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis dagelijks op, en volge Mij” sprak Jezus.

Voor sommigen waren dit harde woorden en zij keerden hun Meester den rug toe. Anderen verlieten alles en volgden Hem op het smalle pad van strijd en zelfverloochening.

Uit liefde tot Hem gaven zij alles in Zijn dienst en werden overvloediglijk gezegend.

Mevr. Majoor Hermes
Militair Tehuis, Soerabaja.

Kdt. Kapitein Hondelink,
Militair Tehuis, Djocja.

Majoor Veerenhuis
Meisjeshuis, Batavia-C.

„Ziet, Ik heb U een voorbeeld gegeven”, zeide de Heiland tot Zijne discipelen, toen deze niet begrepen hoe Hij, hun Meester, er toe kwam om de voeten Zijner discipelen te wassen, dit „slavenwerk” te verrichten.

Zij zouden grootere dingen zien gebeuren.

Welk een wondervol voorbeeld gaf Hij Zijn volgelingen in den geest van zelfverloochening.

Hij gaf Zichzelf, zoo volkomen, vrijwillig, om des Vaders wil te doen, om het kruis te aanvaarden, Zijn leven te geven, om een verloren menschen te redden.

„Zoo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis op en volge Mij”, roept Hij ons toe.

Moge Uw en mijn antwoord zijn:

Al mijn tijd bij dag en nacht,
Al mijn liefde, al mijn kracht,
Gansch mijn wil, niet slechts een deel.
Maar volkomen en geheel,
Zij het Uwe, Heer!

H. G. Veerenhuis.

H. J. Hondelink.

Adjudante Lehmann — Korps
Batavia II.

Adjudante Koning
Kinderhuis, Bandoeng.

Adjudante Berge
Kinderhuis Medan.

Jezus roept ook ons om dezen weg te bewandelen. Hebben wij in zelfzucht iets teruggehouden toen Hij ons vroeg om ons hart, onzen tijd, onze capaciteiten en aardse goederen aan Zijn dienst te wijden?

Als wij Hem volgen in volle overgave aan Zijn wil, dan is het hoogste geluk ons deel voor tijd en eeuwigheid.

M. K. Berge.

* * *

De geest van Zelfverloochening is de Geest van Christus, dien Hij aan ieder mensch wil geven.

Deze sluit in zich: algeheele overgave aan de taak, die God ons in dit leven geeft. De geest van Zelfverloochening is die geest, waarvan de Apostel Paulus getuigt: „niet meer ik, maar Christus leeft in mij.”

Het eigen „ik” gekruisigd en het motto: Leven voor anderen.

Wie het eigen leven wil verliezen, Vindt het ware leven in Hem alleen, 't Leven dat waard is, om het te kiezen, (zen,

Liefde verspreidend om zich heen.

(Mevrouw Majoor) G. Hermes.

In het begin der maand kwam ik, de Strijdkreet verloopende, in het huis van een heer, die op een buitenwegje woonde.

Ik stelde mij voor als Officier van het Leger des Heils. Als antwoord daarop zeide hij: „Ja, dat zie ik, dat is een goed baantje.” Ik lachte en zeide: „Ja, U heeft gelijk, 't baantje is goed, maar toch als ik het als baantje zou moeten aanvaarden, zou ik liever een ander hebben gehad.”

Ik ben blij, dat Officier zijn van het Leger des Heils voor mij geen „baantje” is, maar dat ik dat doen mag uit liefde voor Jezus, Die mij uitdrijft te gaan tot menschen die eenzaam en alleen zijn zonder liefde.

Alhoewel het in 't begin zelfverloochening heeft gekost, om op te geven en los te laten den werkkring, dien ik liefhad, zoo is er toch meer voldoening en zeker meer vreugde in het dienen om Jezus wille.

Zeker is dan de glimlach op het gezicht een bewijs van een goed baantje, maar de blijmoedigheid van ons dienen is de vrucht der zelfverloochening.

Anderen heeft Hij verlost, dat Hij nu Zichzelf verlosse.

Wij gaan gewijden grond betreden, wanneer wij, geleid door de hierboven genoemde woorden, ons naar Golgotha's heuvel begeven, om aldaar te beluisteren, de woorden van bijtenden spot en hoon, door de rondom het Kruis vereenigde menigte uitgesproken.

Is er iets meer krenkend dan spot en hoon? en toch geeft Jezus slechts antwoord door een Koninklijk stilzwijgen. Waarom? Kon Hij, die zoveel anderen had verlost, Zichzelf ook niet verlossen?

Naar den letter genomen, had Zijn antwoord kunnen zijn, een betoenen van Zijn almacht, een afkomen van het kruis, immers, zelfs een legioen engelen stonden ter Zijner beschikking, maar..... dan ware Zijn komst op aarde, op een mislukking uitgelopen, dan had Hij niet de Verlosser, de Heiland der menschen kunnen worden.

Liefde deed Hem Zichzelf verloochenen en vrijwillig blijven aan het kruis, opdat door Zijne striemen, en door Zijn dood, de macht van den booze werd overwonnen. Deze zelfverloochening, maakte Hem tot den Verlosser der wereld en den Overwinnaar over graf en dood.

Een dienstknecht is niet meerder dan zijn Heer. Allen, die redders van menschen willen zijn en een lichtend spoor willen achter laten, moeten bereid zijn zichzelf te verloochenen, want, indien het tarwegraan niet in de aarde valt en sterft, (dit is de goddelijke wet) brengt het geen vrucht voort.

Zelfverloochening is de toetssteen van onze liefde tot den Meester en onzen naaste.

(Brig.) F. Palstra.

den. Nooit zal ik dien dag vergeten; dit was ware Zelfverloochening. Moge God ons helpen, dat goede voorbeeld der kinderen na te volgen.

C. C. Koning.

Een moeder van twee flinke jongens zeide eens: „Ik heb mijn jongens nooit geleerd iets weg te geven, wel hun schuld te betalen.”

Menigmaal heb ik over deze woorden gedacht en ik heb leeren begrijpen, wat deze moeder bedoelde.

Wie den onschatbaren rijkdom heeft gehad een goede moeder te bezitten heeft leeren begrijpen, dat er veel „afbetaald” moet worden, voordat er sprake kan zijn van „geven”.

Ik kan mij nog goed herinneren, hoe het vaak moeilijk was voor Moeder om haar vijf jongens van kleeren en andere benodigdheden te voorzien, opdat zij fatsoenlijk voor den dag konden komen, en dan nog voor de vijf meisjes te zorgen, die ook hun eischen hadden!

Het heeft haar vele slapeloze nachten gekost, om niet te spreken van de drukke dagen, soms van 5 uur 's morgens tot laat in den avond, tot dat wij veilig en wel onder de dekens lagen.

Als ik dat allemaal in mijn gedachten terug roep dan zinkt de gedachte aan eigen zelfverloochening in 't niet.

Haar zorg en inspanning betekenden niet alleen lichamelijke vermoeienis, maar een werkelijk ontzien van eigen gemak of voordeel terwille van haar kinderen.

Hebben wij dat leeren inzien, dan hebben wij ook iets kunnen begrijpen van het grootste voorbeeld van Zelfverloochening, dat wij in Jezus Christus zien, Die Zijn rijkdom en heerlijkheid verliet om ons rijk te maken.

Wij willen Hem dan gaarne ook iets „afbetalen” van onze schuld, die zoo groot is, — die echter nooit afbetaald kan worden.

O. Roed.

◇ ZELFVERLOOCHENING BRENGT VREUGDE. ◇

OPNIEUW PROBEEREN

door **WILLIAM BOOTH**
STICHTER VAN HET LEGER DES HEILS.

BEN poosje geleden las ik van een jongetje, tot wien men gezegd had, dat hij aan den Heer moest vragen, of Hij hem wilde helpen om goed te zijn, en dien men had hooren bidden: „O Heer, ik wil zoo graag, dat U mij goed maakt, en als het U den eersten keer niet lukt, probeer het dan nog eens, en nog eens!”

Nu, dat was wel een erg familiere manier van bidden, niet waar? Toch was het buitengewoon practisch en recht op het doel af. De jongen vroeg om wat hij wenschte, en de Heer begreep hem zeer goed. Ik twijfel er niet aan, of Hij heeft hem verhoord, omdat dit juist Zijn wijze van doen is met ons allen.

Het is ook juist de manier, waarop God wenschte, dat wij met onszelfen zullen handelen. Hij wil, dat ge door zult gaan met probeeren. Wellicht is ontmoediging de grootste hinderpaal voor Soldaten, om te volharden in den strijd en in heiligheid. Ze geven het op, en liggen in wanhoop verslagen terneer. Maar het is, mijn kameraden, voor niemand uwer noodzakelijk, om den strijd des levens op zoo'n droeve wijze te beëindigen. Daar is niet alleen de weg van „Uiteindelijke Volharding”, maar er is ook een middel, om in het heden de overwinning te behalen, en deze beide resultaten kunnen verwezenlijkt worden door de methode van den jongen — de goede, oude methode, de methode, die nooit faalt, van telkens, en telkens, en telkens opnieuw te probeeren.

* * *

Als men er zich stipt aan houdt, zal deze methode, gelijk vele andere dingen, onfeilbaar blijken. De hemel en de aarde zijn vol van voorbeelden. In mijn schooldagen zag ik, dat de jongens, die de eerste prijzen wegdroegen, niet de knapste en intelligentste waren, maar diegenen, die nacht en dag aan hun taak bleven en het telkens en telkens weer probeerden. Sindsdien heb ik de geheele wereld doorgereisd en ik heb bemerkt, dat de mannen, die welslagende waren in zaken en hun rijkdommen opstapelden, diegenen waren, die aan Fortuna's deur geen NEEN als antwoord accepteerden, maar steeds, steeds, steeds maar voort zijn gegaan, niettegenstaande mislukking en teleurstelling.

* * *

Ik herinner me, dat een mijner vrienden, een apotheker, mij de volgende geschiedenis vertelde. Hij zeide: „Jaren geleden was ik leerjongen in Lincolnshire. Gewoonlijk kwam daar een man, die kwakzalversmiddelen verkocht, waar geen vraag naar was.

(verv. van pag. 1.)

„Het vleesch begeert tegen den Geest”, tracht de ziel terug te brengen onder de slavernij der zonde, terwijl de Geest krijg voert tegen 't vleesch, hetwelk is „de oude mensch” „het bedenken des vleesches.”

De Geest tracht „alle gedachten gevangen te leiden tot de gehoorzaamheid van Christus”, en de ziel te brengen tot dien trap van blijde, volledige toewijding aan haar Heer en van eenvoudig, volkomen geloof in de verdiensten van Zijn bloed, waarop het Hem mogelijk zal zijn „den ouden mensch uit te werpen”, de „bedenkingen des vleesches” te niet te doen, het hart te maken tot Zijn tempel, en Christus daarin ten troon te verheffen.

Mijn broeder, mijn zuster, welke zijn Uw ervaringen op dit oogenblik? Zijt gij vervuld met den Geest? Of voert de oude mensch nog steeds strijd met Hem in uw hart? O, dat gij in het geloof Hem nu in volheid moogt ontvangen!

Toch kwelde hij ons met zijn verzoeken, om zijn zalf en pillen toch te nemen, ofschoon wij ze niet konden verkoopen. Bij zekere gelegenheid kwam hij weer aan en wilde eenigen aanvullingsvoorraad bij ons achter laten. Ik zeide hem, dat we het niet konden verkoopen. Hij zeide: „O, ge zult het verkoopen, laat mij nog wat meer geven.”

Ik zeide: „Nee, we hebben geen ruimte voor zaken, die we niet verkoopen kunnen; we zijn reeds overladen. Uw middelen gaan niet.”

„O”, zei hij, „laat mij u nog wat meer geven; ge zult het wel verkoopen, want ik ben vast besloten te maken, dat het aftrek vindt.”

En stellig besteedde hij al het geld, dat hij had en dat hij bij elkaar kon bedelen of leenen aan die taak, en — hij maakte dat het aftrek vond. De medicijnen van dien man worden thans over de geheele wereld verkocht en toen hij stierf, liet hij een fortuin na van ongeveer Twee Millioen Pond Sterling — die hij, naar ik veronderstel, uit zijn pillen kreeg. Hij probeerde het telkens, en telkens, en telkens weer.

* * *

Deze methode zal ook in het Heilswerk slagen, mijn makkers, zoo zeker als ge naar mijn woorden luistert.

Beproeft het, ook in uw persoonlijke ervaring. Wordt ge gekweld door de

verzoeking, om aan uw eigen neigingen en gewoonte-zonden toe te geven? Staat dan op en bestrijdt ze. Wederstaat den duivel en hij zal van u vlieden. Wat te doen, als ge verslagen wordt? Staat op en strijdt opnieuw.

Maar als ge weder verslagen wordt? Gaat terug naar de zondaarsbank, belijdt uw zonden, doet er afstand van, ontvangt vergiffenis en gaat weer voort.

Maar is het geen zwakheid en klein-geestigheid, om maar voort te gaan met zondigen en dan weer berouw te hebben?

Dat is zoo; maar wat kunt ge anders doen, als ge valt? Ge zult naar de hel gezonden worden, als ge, in de zonden gevallen zijnde, er tevreden mede zijt, daar te blijven.

Maar kunt ge vergeven worden, nadat ge zoo ernstig gezondigd hebt? Ja, als ge uw zonden eerlijk belijdt en opgeeft.

Maar is er niet een betere weg? Natuurlijk is die er. De weg van Volle Verlossing. De oefening des geloofs zal voortdurende zegepraal brengen. Ge kunt zingen:

„O Godd'lijk woord vol blijden zin:
Ik zal hier heilig zijn,
Ja, Christus treedt Zijn tempel in,
Zelfs mij maakt Hij nu rein.

BRIGADIER F. STEL 40 JAAR DIENST ALS HEILSOFFICIER.

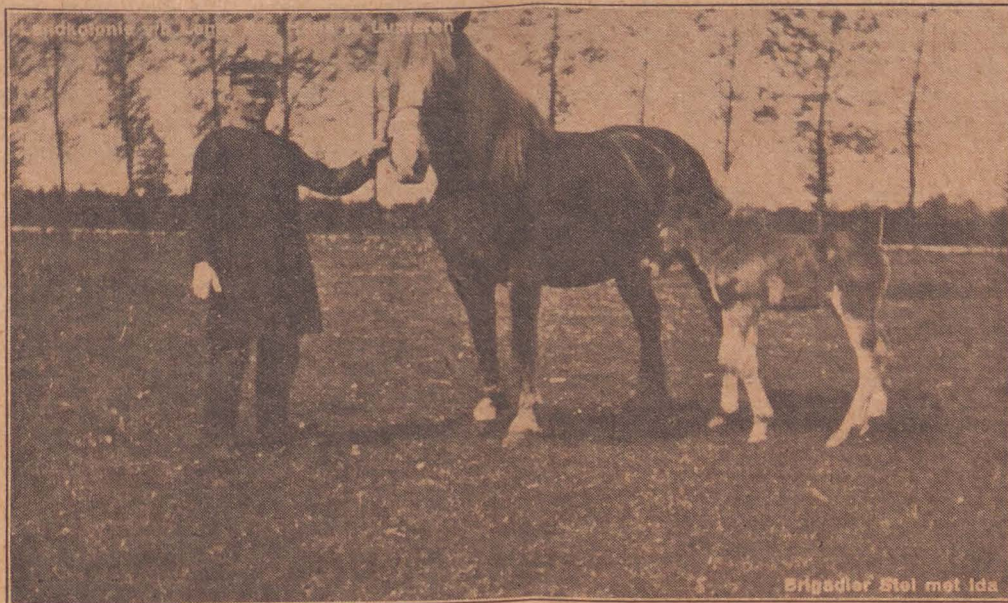
Een appreciatie door
KOMMANDANT J. W. DE GROOT.

Met bijzonder genoeg las ik in de Hollandsche „Strijdkreet” dat Brigadier Stel, Directeur van de Landbouwkolonie van het Leger des Heils, te Lunteren, 40 dienstjaren in ons Leger heeft volbracht.

Stel, een boerenzoon uit het Noorden, afkomstig van Blijham, werd bekeerd in een van de eerste samenkomsten door het Leger des Heils te Winschoten gehouden. Het duurde niet lang voordat hij zich aanmeldde om tot Officier te worden opgeleid. Nadat hij de Kweekschool verliet volgde een nuttige periode als Korps-

den loop der jaren over geheel Nederland uitbreidde. Geregeld worden op de kolonie 50 tot 60 reclassanten verzorgd, en klaar gemaakt om later weer een plaats in de Maatschappij in te nemen. Brigadier Stel is voor hen een vriendelijke, geduldige en krachtige leider.

Persoonlijk heb ik Brigadier Stel leeren waardeeren als een trouw medearbeider in het Leger. Menigmaal heb ik aan hem gedacht, en hem in gedachten gezien als een Abraham in de eikenbosschen van Mamre. Moeilikheden zijn den Brigadier niet bespaard

Brigadier Stel met een van zijn paarden.

officier. Maar na enkele jaren vond hij zijn levenstaak. Hij werd door de toenmalige leiders van het werk in Nederland namelijk uitgekozen om de landbouw-kolonie „De Groote Bate-laer” op te richten. Het begin van deze kolonie was klein, doch met ontrembare energie, en door noesten arbeid wist Stel steeds meer grond te cultiveeren, en van „De Groote Bate-laer” een kolonie te maken die ver in den omtrek geroemd wordt.

Van bijzonder nut is de kolonie voor den Reclasseerings-arbeid, die zich in

gebleven, maar de genade van God deed hem overwinnaar zijn. Hij is een stille in den lande, die rustig en zeker zijn weg gaat, zegen verspreidende.

Bijgaande foto's toonen den prachtige veestapel van „De Groote Bate-laer”, en den Brigadier met een van zijn krachtige werkpaarden.

Wij wenschen Brigadier en Mevrouw Stel nog vele nuttige jaren van arbeid voor de uitbreiding van Gods Koninkrijk toe, tot heil van de bewoners van deze kolonie.

(Zie ook pag. 8.)

Deze heilige gesteldheid wordt bereikt, door opnieuw te probeeren. John Fletcher en duizenden anderen faalden bij hun eerste, en tweede, en derde poging, en sommigen nog veel vaker dan driemaal, en toch triomfeerden ze ten laatste heerlijk, en dat door nog eens te probeeren.

Deze methode is van toepassing op de geestelijke gaven, zooals bidden, zingen, spreken en schrijven voor God en zielen. Gaat voort, gaat voort, gaat voort, en ge zult het doel van uw verlangen bereiken.

Nu, gij jonge menschen, ge ziet den weg naar de overwinning. Zult ge hem inslaan? Nu, gij Soldaten, gij die het beproefd hebt en gefaald hebt en het opgegeven hebt, en nu hulpeloos en nutteloos terneer ligt, zult ge opstaan en het opnieuw probeeren?

Nu, gij mijn makkers, die het nog nooit geprobeerd hebt, die geluisterd hebt naar de ontmoedigende stem van den duivel, of van uw makkers, of van uw eigen vreesachtige hart, schudt uzelf wakker, staat op, ziet welke heerlijke mogelijkheden er voor u liggen, werpt uzelf op God, en begint vandaag met deze heerlijke methode van telkens, telkens weer opnieuw te probeeren.

INTERNATIONAAL LEGERNIEUWS.

Generaal Higgins.

Na zijn bezoek aan Holland heeft de Generaal in verschillende centra in Engeland belangrijke samenkomsten gehouden. In de laatste „War Cry” hier ontvangen, lezen wij, dat tijdens samenkomsten in Cornwall een groote schare menschen buiten de zaal stond te luisteren, omdat er binnen de zaal geen plaats onbezet was. Merkwaardige bekeeringsgevallen werden genoteerd.

Een week-end te Aberdeen, Schotland, was een tijd van wonderbaren zegen. Hier ook werden groote scharen bereikt en vele zielen gewonnen voor het Koninkrijk.

De Chef van den Staf.

In Honolulu heeft de Chef van den Staf op doorreis — er was een oponthoud van 24 uren — samenkomsten gehouden 's avonds laat en 's morgens vroeg. De avondsamenkomst was een heerlijke Verlossingssamenkomst na afloop waarvan 42 menschen tot God kwamen. Des morgens om 6.30 werd een Officierssamenkomst belegd; het was een tijd van rijken zegen.

Commander Eva Booth.

Wegens ernstige ziekte heeft de Commander moeten afzien van haar reisplan, waarin was opgenomen een bezoek aan Australië en Nieuw Zeeland voor het houden van Congressen. Wij bidden dat het den Heer moge behagen haar spoedig te genezen.

Belangrijke veranderingen.

Duitschland. — Kolonel Stankuweit, die ongeveer 6 maanden geleden vaarwel orders ontving voor Duitschland om daar de positie van Chef-Secretaris te bekleeden, is door den Generaal aangesteld als Territoriaal Kommandant van Duitschland, terwijl in zijn plaats als Chef-Secretaris is aangesteld Lt.-Kolonel J. Hein.

WIJ ZOEKEN:

J. F. TIETJEN. — Geb. 25 October 1822 te Osterscheps (Edewecht, Oldenburg, Duitschland). Verliet in 1916 den militairen dienst. Woonde in 1920 in Kepahiang (Benkoelen, Sumatra). Volgens berichten thans woonachtig te Mr.-Cornelis.

Indien iemand eenige inlichtingen over dezen persoon zou kunnen verstrekken, wordt hij of zij beleefd verzocht hiervan mededeeling te willen doen aan:

Kommandant J. W. de Groot,
Opsporings-Departement
Javastraat 16, Bandoeng.

CONFERENTIE

SEMARANG

3 t/m 6 Mei

Zie plaatselijke aankondigingen.

Lt.-Kolonel en Mevrouw Ridsdel verwelkomd.

Donderdag avond 29 Maart, hadden wij reeds een zeer bijzondere samenkomst. Blij waren we in de eerste plaats onzen Kommandant in goeden welstand terug te zien van zijn reis naar Oost-Sumatra en het was ons een waar genoegen den pas aangestelden Chef Secretaris, Lt. Kolonel D. Ridsdel met Mevrouw Ridsdel en hun twee kinderen te mogen verwelkomen.

Het platform was aardig versierd en bloemen vertolkten op vriendelijke wijze de gedachten, die wij de Kolonels toedroegen. Bij hun intrede in de zaal werden zij opgewacht door de Bandoengsche troepen Padvinders en Padvindsters en de Kameraadjes en Zonnestraaltjes. Een alleraardigst gezicht, dat ons, zooals de Kommandant opmerkte, deed denken aan de mogelijkheden voor de toekomst.

In de zaal gekomen, waren we allen klaar om zoo veel mogelijk te profiteeren, van wat dien avond ons zou worden gegeven. De zaal was flink bezet. Strijdlieden, uitgegeven door Kolonel Brouwer en Brigadier Lebbink, gaven den juisten toon aan, want om te strijden in den naam des Heeren zijn de Kolonels hier gekomen. Zielen voor God is ook hun leuze.

In zijn inleidend woord vertelde de Kommandant een en ander uit de oude dagen, zoo en zooveel jaren geleden, toen Kadet Ridsdel bij hem in opleiding kwam, in de Kweekschool en toen Mevrouw Ridsdel nog een jong Officier was, Kapiteine van Oene. Hoe de Kommandant den loopbaan van den Kolonel had gevolgd, hem had zien ontwikkelen en vooruitgaan en nu is de Kommandant blij, dat hij door den Generaal hier als Chef-Secretaris is aangesteld.

Verscheidene Officiëren kregen een kans de Kolonels toe te spreken. Mevrouw Loois sprak namens de Gezinsbondleden van korps Bandoeng 1. Majoor Hiorth als Noor stelde bijzonder belang in het feit, dat de Kolonel zoo thuis is in de Noorsche taal; zes van zijn schooljaren werden in dat land doorgebracht. Andere sprekers waren Brigadier Lebbink en Majoor Strandlund en allen gaven de verzekering dat zij blij waren den Kolonel en Mevrouw Ridsdel en hun kinderen hier te verwelkomen en dat zij hun Gods besten zegen toewenschten.

Tusschen de toespraken in luisterden wij naar het lied van enkele meisjes uit ons Kinderhuis en ook naar een nummer, ten beste gegeven door het Korpszangkoor. Daarna kwam Mevrouw Ridsdel aan de beurt. Het was te zien en te gevoelen dat zij blij was in des Heeren wil te zijn en zeker was dat God, Die haar hierheen had geleid, ook alles verder zou besturen.

Uit haar woorden ontvingen wij een rijken zegen. Zij sprak over indrukken op de reis opgedaan van het Suez Kanaal, dat verbinding geeft tusschen twee groote werelddeelen, van de bruggen hier over ravijnen tusschen de bergen, en van de herinnering, die deze in haar deed opkomen van het bekende versje:

Er ruischt langs de wolken een lieflijke
Naam

Die hemel en aarde vereenigt te zaam.

Het is haar verlangen om dien Naam bekend te maken van Hem, Die de weg is voor allen, die ver af zijn om tot God te naderen. De Kolonel behandelde daarna een gedeelte uit Gods Woord. Hij sprak over de wonderbare leiding Gods ook in zijn leven ervaren, en drong er bij allen op aan ook hun leven geheel en al in Gods hand te stellen.

Wij waren verblijd, toen een zuster vrijwillig tot den Heer kwam om een nieuwe toewijding te maken.

Goede Vrijdag.

De zaal was vol toen de Kommandant en Mevrouw de Groot, bijgestaan door den Chef-Secretaris en Mevrouw Ridsdel plaats namen op het platform, vergezeld van Dr. Wielinga, die voor deze bijzondere gelegenheid een der sprekers was.

De Kommandant gaf het eerste lied uit. „Ik buig mij voor de macht der liefde”, en in gedachten werden wij gevoerd naar de plaats waar de Zoon van God Zijn leven gaf — wonderbare openbaring van die wondervolle liefde.

Stil was het in onze ziel toen Majoor Loois en daarna Mevrouw Ridsdel ons leidden in het gebed. De Heer kwam en raakte ons aan.

Na het zingen door het Hoofdkwartierzangkoor van het lied „Als ik bij het Kruis hout peinzend sta”, las de Kommandant een gedeelte voor uit Johannes 19 en sprak enkele woorden naar aanleiding daarvan.

Het woord was daarna aan Dr. Wielinga, die onze aandacht vooral vestigde op de woorden van onzen Heiland: „Het is volbracht”. Even tevoren had Hij het uitgeroepen: „Mijn dorst”, de uitroep van den Held nadat de strijd gestreden was. Nu kon Hij aan Zichzelf denken evenals de kampioen als hij klaar is, maar dan ook niet voordat hij klaar is, iets te drinken vraagt.

De Heiland had den strijd gestreden en nu roept Hij: „Het is volbracht”. Niemand kan het Jezus nazeggen. Hoe goed, of hoe gezegend ook het leven, dat wij hier doorbrengen, niemand onzer kan aan het eind daarvan zeggen: „Alles wat God van mij kan verwachten heb ik tot stand gebracht, aan alle eischen heb ik voldaan, het is volbracht”. Slechts Jezus kon dat zeggen.

Adjudante Carpenter met haar polikliniek patiënten, Soerabaja.

Op duidelijke wijze werd verklaard hoe wij in onszelven machteloos, hopeloos en reddeloos staan, schuldig voor God, maar dank God er is een Middelaar door Wiens volbrachten arbeid wij toegang hebben tot den Vader.

De Kommandant liet zingen:

„Kom Jezus mijn Heiland, verdrijf nu alle duister” en in ons hart was er groote dankbaarheid, dat Jezus, die Licht der Wereld gekomen was om de duisternis der zonde te verdrijven uit ieder hart.

De avondsamenkomst stond ook onder leiding van Kommandant de Groot en wederom verheugden we ons in een goede opkomst.

Reeds bij het zingen van het eerste lied voelden wij, dat de Heer in ons midden was en toen Lt. Kolonel Dr. Wille gevraagd werd om te spreken, begon hij, door aan te halen den laatsten regel van dat lied; „Mijn Koning stierf voor mij” — Ja inderdaad onze Koning stierf voor ons — Hoe gezegend werden wij door het overtuigend woord van den Kolonel, sprekend van de liefde en van het lijden van den Vader en den Zoon.

Nog het lied „Doe mij het verhaal van den Heiland” en toen luisterden wij naar den Chef-Secretaris, die ons wederom bepaalde bij het groote offer gebracht op Golgotha voor ons.

Zaterdagavond.

Om 7 uur waren we wederom in onze Congresszaal vergaderd, verlangend om steeds meer van Gods zegeningen te ontvangen. Zendingleeraar v.d. Brug was de spreker, die ons in gedachten bracht naar de menschen, die de wacht hielden bij het graf van Jezus.

Duidelijk liet Hij uitkomen, hoe de verschillende soorten menschen ook heden tegenwoordig worden. Er zijn er n.l. die de wacht houden uit plicht, zooals de Romeinsche soldaten, anderen in droefheid, zooals

de weenende vrouwen, weer anderen uit dankbaarheid, zooals Nicodemus en Jozef van Arimathea, die nu alle gevaar wilden trotseeren uit liefde voor Hem, Die hun harten had gewonnen.

De vrees voor menschen was nu weg, want zij hadden het Kruis gezien. Jezus heeft ons den Vader verklaard. Hij heeft door Zijn sterven ons den weg tot het Vaderhart geopend. Nu is Hij onze hoop — het graf is geopend — Hij is opgestaan en leeft nu in ons leven.

Na deze heerlijke boodschap zoo vol ernst en overtuiging door Gods dienstknecht ons gebracht, werd de uitnodiging gegeven om te komen tot den Heer en heerlijk was het te zien, hoe een kleine jongen geheel vrijwillig opstond en naar voren kwam om zijn hart aan den Heer te geven.

Het ontroerde ons allen en wij weten, dat de engelen in den hemel zich verblijdden over dezen jongen. God zegene hem.

De samenkomst werd gesloten, maar niemand ging naar huis, want door de radio zouden wij luisteren naar de stem van

Hare Majesteit de Koningin.

OPWEKKINGS- EN HEILIG

GROOTE SCHAR
MERKWAARDIGE BEKE

De avondsamenkomst.

De zaal was wederom flink bezet en wij verlangden steeds meer van Gods zegen.

Met geheel ons hart zongen wij dat heerlijke lied door den Kommandant uitgegeven: „Er is een bron gevuld met bloed.”

Kapiteine van Lith ging ons voor in gebed, ook Lt. Kolonel Dr. Wille en daarna de Kommandant zelf.

Daarop volgden korte getuigenissen, voorafgegaan door een woord van den Kommandant over een goudvelver, die, zoodra hij goud had gevonden, uit blijdschap niet kon zwijgen, maar aan iedereen tot in de bijzonderheden vertelde hoe hij er aan gekomen was en hoe blij hij met zijn vondst was.

De Chef-Secretaris gaf een lied uit en daarna kwam Mevrouw Ridsdel aan het woord.

Zij sprak over de twee Emmaüsgangers en hun teleurstelling en terneergeslagenheid. Zij hadden zoo gehoopt, dat Hij 't was, Die komen zou en nu leefde Hij niet meer, zoo dachten zij. En Hij Zelf kwam en sprak met hen en openbaarde Zichzelf aan hen.

De Kadetten zongen onder leiding van Kapiteine Brouwer het lied; „Bereid U voor de eeuwigheid”; nog werd door allen een lied meegezongen, door Brigadier Lebbink uitgegeven en daarna sprak Majoor Loois over de vrouwen, die naar het graf gingen.

In hun verdriet, omdat hun Meester gekruisigd was, waren zij vergeten, dat Hij hun gezegd had, dat dit gebeuren moest en dat Hij na drie dagen wederom zou opstaan.

Maar nu waren alle moeilijkheden weggeruimd, weg was hun verdriet. Hij was er weer, Hij leefde en zij hadden Zijn stem mogen hooren. Halleluja!

Teeder klonk het versje door den Kommandant ingezet.

Een zachte stem klinkt uit de rij:
„Jezus van Nazareth gaat voorbij.”

Wij voelden, dat de verzezen Heiland waarlijk in ons midden was. Hij sprak en aan Zijn roepstem werd gehoor gegeven. De een na den ander kwam om zichzelf aan Hem te geven en toen de samenkomst met dankgebed gesloten werd, waren er elf, die hun toevlucht tot Jezus hadden genomen.

Maandag.

De ochtenduren brachten wij door in de lezingzaal van de Kweekschool, waar de Kommandant, bijgestaan door Mevrouw de Groot, de leiding had van een Officiërs-samenkomst.

Het was de eerste van dergelijke samenkomsten, die Kolonel en Mevrouw Ridsdel met ons meemaakten. Een hartelijk welkom werd hun gegeven.

Wij danken God voor de rijke zegeningen van dezen morgen. 's Avonds waren wij weer in de Congresszaal. Wij hadden voor deze gelegenheid twee bijzondere sprekers.

De samenkomst stond wederom onder leiding van den Kommandant. Reeds bij het begin heerschte er een opgewekte geest.

Wij gelooven, dat beide gasten zich wel thuis hebben gevoeld bij de Heilssoldaten.

De eerste spreker, Dr. Blase, zeide geen bepaald onderwerp te hebben gekozen; hij wilde gaarne zijn getuigenis geven. Op interessante wijze vertelde hij van zijn bekeerling, van Gods leiding in zijn leven, van een tekst die grooten indruk op hem had gemaakt: „Gij hebt de woorden des eeuwigens levens.”

Tot wien anders zouden wij gaan, dan tot Jezus, Die voor ons stierf en nu leeft en Die ons het leven schenkt.

„ZIELEN VOOR GOD” IS HET

INGS- CONFERENTIES.

MALANG.

N BEREIKT.

INGSGEVALLEN.

Na een ander lied werd Evangelist van de Weg door den Kommandant uitgenoodigd als toe te spreken.

Met belangstelling volgden wij zijn uitlegging, waarom wij dit feest het Paaschfeest noemen.

Wij werden in gedachten teruggevoerd naar den avond in de geschiedenis van Gods volk, toen de engel des doods door het land van Egypte ging om in ieder huis, waar geen bloed gesprenkeld was aan den bovendorpel en beide zijposten, den eerstgeborene weg te nemen, en naar de belofte aan de kinderen Israels, luidende: „Wanneer ik het bloed zie zal ik u lieden voorbijgaan.”

Door het bloed van het geslachte lam, werd bescherming en redding gebracht aan de Israëlitische huisgezinnen.

Christus, het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt, is geworden het Pascha, voor ons geslacht, waardoor Gods toorn van ons is afgewend.

Na deze heerlijke woorden ging de Kommandant over tot de uitnoodiging aan allen, die zich nog niet veilig gevoelden, om ook nu schuilplaats te zoeken bij Jezus.

Eerst kwam er een jongen en onder het bidden en zingen kwamen er nog meer, tot dat in het geheel tien zielen vergiffenis zochten en vonden bij Jezus.

Vol blijdschap en dankbaarheid keerden wij huiswaarts, want God had onze gebeden verhoord.

Juicht verlost, Halleluja!

Halleluja, 't is voleindigd

Mijn Heiland stierf op Golgotha

'k Ben in Zijn bloed gereinigd.

Dinsdag.

Het was heerlijk even uit te breken op een gewonen werkdag om de bijzondere heiligingssamenkomst bij te wonen.

De liederen, het gebed en het inleidend woord van den Kommandant werkten er toe mede om ons allen dichter tot God te brengen.

Twee Officieren werden gevraagd een woord te spreken. Brigadier Beckley gaf ons enkele gedachten naar aanleiding van den tekst: „Zoudt gij u groote dingen zoeken? zoek ze niet!” Laat ons in alles eerst Gods Koninkrijk en Zijn eer zoeken, opdat wij niet steeds ons eigen voordeel betrachten.

Majoor Hiorth las ons dat welbekende en zoo leerzame hoofdstuk voor: 1 Korinthe 13, en bepaalde ons bij de heerlijke gave, de kostelijkste van alle gaven, de Liefde.

Het kon niet anders of wij allen verlangden meer van die liefde, teneinde haar uit te deelen aan anderen, zoomede het voorbeeld volgend van Jezus, Die uit liefde Zichzelf gaf.

'k Geloof het Heiland, dat voor mij

Uw bloed verzoening wrocht,

Dat Gij voor mij van zonde en schuld

Mijn vrijheid hebt gekocht.

Dinsdagavond.

Tot slot van onze Conferentie werd een bijzondere samenkomst gehouden in de Theosofische Loge. De zaal was flink bezet.

Met groote belangstelling werd alles gevolgd, wat er verteld werd bij het vertoonen van een film van de Lepra-kolonie te Pelantoengan en één van Bali.

Toen wij het lijden aanschouwden van zoo velen, voelden wij hoe groot onze zegeningen zijn.

Het muziekkorps en de zangbrigade van Korps Bandoeng I verleenden goede hulp, evenals in de andere samenkomsten tijdens de Conferentiedagen.

De Kommandant sprak van Gods zegeningen en opnieuw werden wij aangespoord om voort te gaan, strijdend in Zijn kracht, en zoo de overwinning behalend.

VEEL was gebeden voor deze Conferentiesamenkomsten. God heeft op een wonderbare wijze het gebed verhoord.

De Kommandant werd merkbaar ondersteund. Gods volk werd geheiligd en in het geheel waren er 31 personen die tot den Heer kwamen.

Van de eerste samenkomst werd een volledig verslag in de „Malanger”, opgenomen waarvan wij het volgende overnemen:

„De opwekkings- en Heiligingssamenkomsten van het Leger des Heils, welke vanaf 14 tot en met 17 dezer te Malang werden gehouden, onder leiding van Kommandant J. W. de Groot werden Zaterdagavond geopend met de vertooning der films van het groote werk door het Heilsleger voor de melaatschen verricht.

Bij den aanvang van den avond, was de groote zaal van de Societeit Concordia geheel met belangstellenden gevuld; zeker 500 menschen waren aanwezig, waaronder van zoo goed als alle bevolkingsgroepen. Behalve Kommandant en Mevrouw de Groot waren van het Leger des Heils aanwezig de nieuw benoemde Chef-Secretaris voor Nederlandsch-Indië, Luitenant-Kolonel D. Ridsdel en echtgenoot, alsmede Majoor Strandlund uit Bandoeng, de vervaardiger der te vertoonen films, Kapitein en Mevrouw Palstra en verder meerdere Officieren uit Soerabaja en Malang.

baarheid op tegen de schare van Heilsofficieren, die geheel vrijwillig met de melaatschen medeleven.

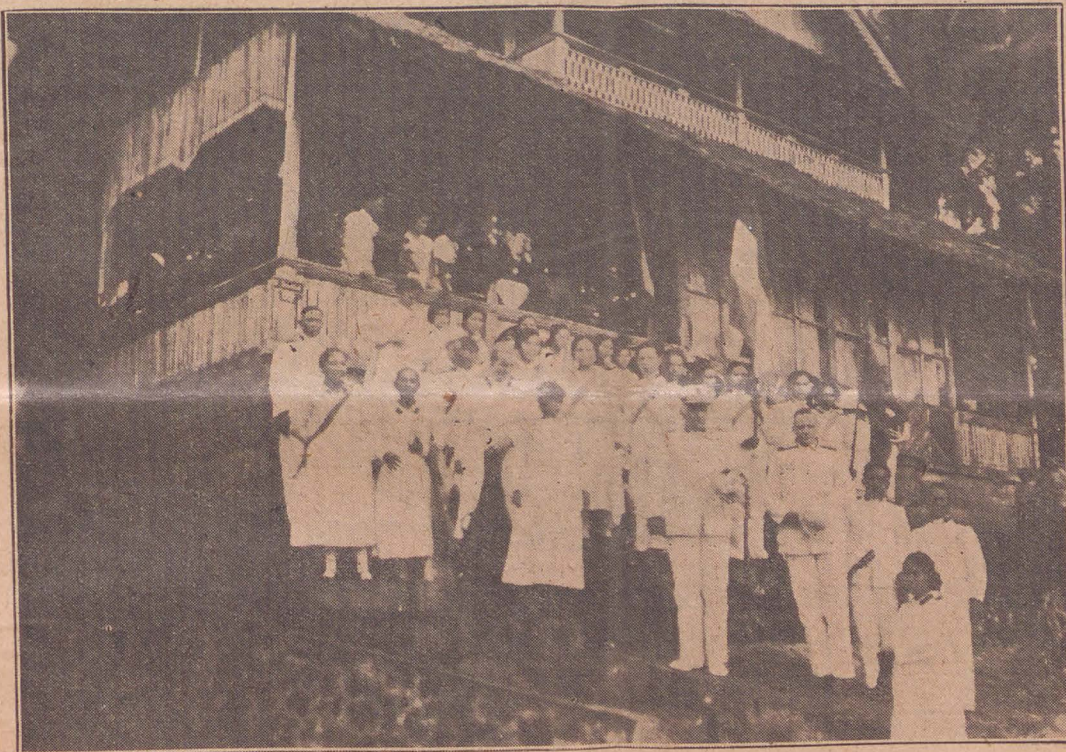
De Burgemeester eindigt met het uitspreken van de hoop, dat deze films ertoe mogen bijdragen, dat het prachtige werk, door het Heilsleger verricht, meer waardeering mag ondervinden.

Tot Kommandant de Groot richt hij den wensch, dat deze nog vele jaren aan het hoofd van het Leger zal blijven staan en dat, als hij eens de fakkel zal moeten overdragen, hij zulks in het volle vertrouwen zal kunnen doen, dat er anderen zijn nobel werk zullen voortzetten.

Kommandant de Groot dankt den Burgemeester voor diens sympathieke woorden. Als de tijd eens daar zal zijn, dat hij de fakkel zal moeten overdragen, staat daar een schare van getrainde Officieren gereed, waarvan één de leiding van het Heilswerk in Indië kan overnemen.

Daarna geeft Kommandant de Groot een toelichting van de te vertoonen films van Pelantoengan en Bali.

Nadat Mevrouw Palstra daarop met een voortreffelijke voordracht een lied had gezongen, werd de film van de Leproserie Pelantoengan bij Semarang vertoond, tijdens het vertoonen toegelicht door den vervaardiger, Majoor Strandlund.

Aankomst van den Kommandant te Sonder, Menado.

Onder de aanwezigen merkten wij op, Resident Kool, Burgemeester en Mevrouw Lakeman, den afdeelingsscretaris, den Heer Meyer en echtgenoot, den Chef van het Militair hospitaal, Dr. Van Manen, e.a.

De avond werd geopend met het zingen van een lied, waarna Kommandant de Groot voorging in het gebed. Vervolgens zong een kinderkoor van Malang onder leiding van Kapitein Boschma een lied. Met groote onbevagenheid werd het lied door de jeugdige zangers en zangeressen voorgedragen en het warme applaus waarmede zij werden beloofd was alleszins verdiend.

Daarna gaf Kommandant de Groot het woord aan Burgemeester Lakeman, tot het houden van een inleidend woord voor de films.

Spreker schetste hoe nog niet zoo lang geleden de melaatschen aan de Westkust van Celebes het bosch werden ingejaagd en zich niet meer mochten vertoonen. Op bepaalde plaatsen werd dan voedsel voor de stumpers neergelegd.

Thans echter kent Indië, dank zij het werk van het Leger des Heils, verschillende leprozen kolonies, waar de zieken niet alleen materialistische, doch ook geestelijke verzorging vinden. De zieken worden er met alle liefde en tegemoetkomendheid ontvangen en spreker ziet dan ook met ontzag en dank-

Na de vertooning der films nam Kommandant de Groot nog even het woord. Hij wees er op, dat het Heilsleger dit werk in alle liefde voor God verricht, omdat het dienen van anderen ook is, het dienen van Hem.

Helaas, kan echter ook dit werk niet zonder consequenties geschieden; ook daarvoor is geld noodig. Hij wil dan ook eindigen met een beroep op steun.

Na het zingen van nog een lied werd de bijeenkomst met gebed gesloten. Niet alleen maakte de overgrote belangstelling deze openingsbijeenkomst tot een zeer geslaagden avond, doch de harten van al de aanwezigen waren diep geroerd en vol waardeering, voor hetgeen door de Heilsofficieren in alle stilte daarginds in Pelantoengan en elders wordt verricht, ging men huiswaarts.”

Zondag.

Vol verlangen om Gods zegen te ontvangen gingen wij naar den eersten Heiligingsdienst der Conferentiesamenkomsten en ons geloof werd niet beschaamd. De samenkomst droeg een intens gewijid karakter, men ontwaarde de zachte beademing van den Heiligen Geest.

De Kommandant bepaalde ons bij de noodzakelijkheid van heiligmaking voor elk kind van God. Mevrouw Kommandant de Groot behandelde het Bijbelonderwerp en deed ons inzien hoe belangrijk het is om te volharden in het gebed, want zooals de Heer in antwoord op gebed alle deuren voor Petrus opende, zoo wil Hij ook ons uitkomst geven, al schijnt ook alles tegen ons te zijn.

Heerlijk was het zes zielen tot God te zien komen.

CONFERENTIE

BATAVIA

12 t/m 14 Mei

Zie plaatselijke aankondigingen.

De avondmeeting stond ook onder leiding van den Kommandant en het verblijdde ons, dat zoovelen opgekomen waren. Met geestdrift werd het eerste lied door onzen Leider uitgegeven en de waarheden van het Evangelie naar voren gebracht. Lt. Kolonel Ridsdel deed ons zien, hoe groot het voorrecht is voor den Heer te mogen arbeiden en waarschuwde ook de onbekeerden om niet te wachten, maar tot God te komen.

De bijzondere spreker voor dezen avond was Ds. Schuurman, die ons bepaalde bij:

De verborgenheden in het zondige, menschelijke hart en de verborgenheden Gods, die in Christus Jezus zijn geopenbaard.

Wij voelden, dat Gods Geest in ons midden was en hoewel niemand in het openbaar tot den Heer kwam, weten wij, dat God Zijn werk deed in menige ziel.

Maandag.

Heel buitengewoon was het een Heiligingssamenkomst te houden op een Maandagmorgen en toch waren er ruim 70 aanwezigen.

Deze samenkomst werd geopend door den Kommandant, waarna Mevrouw Kolonel Ridsdel ons toesprak. Zij vertelde ons van eigen ervaringen van verhoorde gebeden.

Het zegende onze ziel. Het gebed van Mevrouw Harding Young voor een zuster die langen tijd voor haar man gebeden had, ontroerde een ieder; het was ademloos stil in de zaal. Er waren twee, die hun strijd en ongelof kwamen brengen tot den Heer, Die machtig is om de overwinning te geven onder alle omstandigheden.

De avondmeeting was heerlijk. De Kommandant begon met ons er op te wijzen, hoe onzeker alles is in de wereld; alles wat van de wereld is zal eenmaal wegvallen, doch in God en Hem alleen hebben wij een houvast; Hij is en blijft de Onveranderlijke tot in alle eeuwigheid.

Het woord werd daarna aan broeder Gutter gegeven, die ons sprak over het Brood des Levens.

De Kommandant nam vervolgens de teugels weer in handen en deed de uitnoodiging om nu tot Jezus te komen. Een ware strijd ving aan, doch Halleluja, de doorbraak kwam en van uit alle hoeken der zaal zagen wij de een na den ander opstaan en naar voren komen, jong en oud. Tranen werden geschreid, overwinningen werden behaald. Welk een blijdschap en dankbaarheid vervulden onze ziel bij het zien van de machtige openbaring van Gods kracht in deze een en twintig zielen, die tot Hem kwamen. Prijst God! Hij doet nog wonderen.

Dinsdag.

Des morgens hadden wij een echte ouderwetsche Legersamenkomst, waarin velen, die nog nooit, in een van onze samenkomsten hadden gesproken, hun getuigenis gaven. Door alles heen kon men zoo duidelijk de leidende Hand Gods gevoelen.

In zijn Bijbel-onderwerp bepaalde de Kommandant ons bij de noodzakelijkheid om hooger op te komen in ons geestelijk leven en meer van Jezus te bezitten. Een zuster bracht haar al tot den Heiland.

De laatste samenkomst werd gehouden in de Protestantsche Kerk, welwillend door het Bestuur voor dit doel afgestaan.

Onder de aanwezigen bevonden zich de Resident en Burgemeester en Mevrouw Lakeman. Als sprekers voor dien avond stonden Ds. Jonkhof en Godsdienstleeraar van Haasen op het programma. Door den Kommandant werd het eerste lied uitgegeven: „Zielen voor God is het devies van ons Leger”. Hartelijk werd er meegezongen en daarna bad Kapitein Palstra om Gods zegen over ons samenzijn.

Een tweede lied werd gezongen onder leiding van Lt. Kolonel Ridsdel, waarna de Kommandant enkele bezielende woorden tot ons sprak.

Na een ander lied werd Ds. Jonkhof uitgenoodigd tot ons te spreken en krachtig klonk zijn boodschap naar aanleiding van de woorden door Job uitgesproken: „Ik weet dat mijn Verlosser leeft.”

Hierna luisterden wij naar Broeder van Haasen die de juiste snaren wist aan te raken, terwijl hij sprak van de wonderbare liefde van den Heiland.

DEVIES VAN ONS LEGER.

KORPS SOERABAIA I

ZEVEN achtereenvolgende Zondagen, voorafgegaan aan den Goeden Vrijdag, werden wij dit jaar bepaald bij het groote gebeuren, dat eeuwen geleden plaats greep op Golgotha's heuvel, waarbij Gods Zoon het leven liet voor het zondig mensdom.

Volgens een vastgesteld programma leidden zeven verschillende officieren ter plaatse elken Zondag de heiligingssamenkomst, waarbij treffende woorden werden gezegd en diepe gedachten naar voren gebracht. In al deze samenkomsten werd Gods rijke zegen ons deel.

De ziel, op deze wijze voorbereid, zag vol verlangen uit naar den Goeden Vrijdag, waarop wij „een dag bij het kruis” zouden hebben.

De lang verbeide dag brak aan, en voor de heiligingssamenkomst was een groote schare heilsofficieren en soldaten, recruten, bekeerlingen en Christenvrienden opgekomen. Na het eerste lied ging men in gebed. Ootmoedig klom het uit aller mond: „Gedenk aan mij, gedenk aan mij, o, Heer gedenk aan mij! Denk, Heiland, aan Uw stervenssmart en dan gedenk aan mij!” Reeds in den daarop volgenden korten bidstond mochten wij de heilige tegenwoordigheid van God ervaren en een geest van devotie vervulde aller hart.

Na het tweede lied nam Ds. Veenhuizen het woord. De predikant koos tot tekst Marcus 15:38 om ons hoofdzakelijk te bepalen bij een der wonderen, geschied, onmiddellijk nadat onze gezegende Heiland den geest had gegeven, een wonder, zeispreker, dat wij hebben aan te merken, als Gods antwoord op den dood van Zijn Geliefden Zoon, n.l. het voorhangsel des tempels scheurde in tweeën van boven tot beneden.

Klaar en helder maakte spreker het zijn gehoor duidelijk, dat de toegang tot Gods genadetroon nu vrij is voor den zondigen mensch. Telkens klom het als een juichtoon uit zijn mond: „de toegang is vrij! de toegang is vrij!” een uitroep, dien ieder mensch zich eigen heeft te maken onder welke omstandigheden van het leven dan ook.

Als waardig slot van zijn preek, die boeide van het begin tot het einde, noodigde hij de vergaderden uit, het koor, gezongen in den voorbidstond, te herhalen: „Gedenk aan mij, gedenk aan mij, o, Heer, gedenk aan mij!” klom het weder uit aller mond.

Na dankgebed ging men uiteen, met zich medenemende een rijken zegen voor eigen ziel.

* * *

Precies om acht uur ving de samenkomst aan. Evenals des morgens was de zaal ook nu goed bezet. Met geestdrift werd het eerste lied gezongen, gevolgd door een korten bidstond.

Ds. Hamel sprak naar aanleiding van Math. 27 vers 39 over „Mee spotten of mede spot verdragen.” Het was een woord van hart tot hart, dat diep doordrong in menige ziel en deze bracht tot schuldbesef. Ook deze laatste samenkomst op Goeden Vrijdag was er een van rijken zegen.

Zichtbare resultaten mochten wij in beide meetings niet aanschouwen; nochtans zijn wij er diep van overtuigd, dat eeuwigheids-werk is gedaan en menigeen, hoewel niet openlijk, toch in zichzelf een nieuwe toewijding maakte aan den Heiland der wereld, en beter dan ooit te voren de groote betekenis besefte van het offer, door dien Heiland op Golgotha gebracht.

Paschen: „de Heer is waarlijk opgestaan!”

Met groote vreugde werd Paschen door ons tegemoet gezien, mede, omdat er dan een aantal recruten tot Heilssoldaten zou worden ingezegend. Deze plechtigheid vond in de heiligingsmeeting plaats.

Op uitnoodiging van den B. O. van het korps, Kapitein Muskee, betraden onze makkers het platform, waarop voorlezing van de kriegsartikelen door Mevrouw Majoor Uilings plaats vond, gevolgd door een toespraak van Kapitein Muskee tot de ingezegenden, die daarna door hem in naam van den Generaal bevorderd werden tot Heilssoldaat. Het achttal — vier zusters en vier broeders — zong daarna gezamenlijk een toewijdingskoor, waarop Mevrouw Muskee hun de voor hen bestemde exemplaren van de kriegsartikelen overhandigde, aan ieder hunner een

EEN DAG BIJ HET KRUIS.
RIJK GEZEGENDE MEETINGS.
DE STRIJDE VERMEERDEREN.

toepasslijken tekst uit den Bijbel medegevende. In gebed, waarin Adjutant Loois ons voorging, werden deze makkers aan God opgedragen.

Als oudste van het achttal gaf zuster Lentsch nu haar getuigenis, tintelend van liefde tot den Heiland, die haar op dezen Opstandingsmorgen heeft doen opstaan uit haar terughoudendheid om het uniform van Heilssoldaat aan te trekken.

In de avondsamenkomst kregen de overigen, voor zoover mogelijk, gelegenheid tot het geven van getuigenis en zij, die het deden hebben het gedaan met geestdrift en op een wijze, die getuigde van hun vast en oprecht besluit om ware volgelingen van den Meester te worden.

Wij wenschen onzen nieuwen makkers Gods besten zegen toe en spreken hierbij de hoop uit, dat zij voor ons korps een aanwinst zullen zijn.

De heele wereld over, gaat 't Leger immer voort;
De heele wereld over, hoe soms de helmacht stoort.

De heele wereld over, blijft het: Zielen voor den Heer.
Geschaard om onze kleuren verwinnen wij steeds weer.

Oude en Nieuwe Makkers verwelkomd.

Bij afwezigheid van den Kommandant ging Brigadier Lebbink vergezeld van enkele andere Officiëren naar Batavia om daar de pas gearriveerde makkers te verwelkomen.

De Kommandant, die naar Malang was vertrokken voor het houden van de Conferentiesamenkomsten aldaar, zond een welkomstgroet per telegram, wat zeer op prijs werd gesteld.

Het was een blijde begroeting aan de kade en later, bij een gezellig kopje koffie in het Tehuis voor Socialen Arbeid, werden allerlei ervaringen verteld en groeten overgebracht van bekenden in het verre Vaderland.

Het deed ons goed onze oude strijdmakkers Adjudante Kyle en Adjutant en Mevrouw Midtbo weer te ontmoeten en te bemerken, dat hun verlof hen goed heeft gedaan en niet minder blij waren wij onze twee nieuwe makkers te verwelkomen, n.l. Kapiteine Oikkonen en Luitenant Balt.

De samenkomst 's avonds onder leiding van Brigadier Lebbink was goed bezocht. Adjudante Lehmann en Adjutant Lorier heetten namens de Officiëren van Batavia, onze makkers welkom, waarna ieder van de vijf gelegenheid kreeg aan hun gevoelens uiting te geven. Vol goeden moed hebben zij hun aanstelling aanvaard, blij in des Heeren dienst te zijn hier in Nederlandsch-Indië.

God zegene hen allen en stelle hen tot grooten zegen voor velen.

De Jaarlijksche Zelfverloochenings-aanvraag is begonnen. Heeft U reeds bijgedragen?

TOEWIJDING.

Heiland, wank'len soms mijn schreden
Op den smallen weg van 't kruis,
Is mijn streven onstandvastig,
Is mijn goud vermengd met gruis?
Laat mij in Uw bijzijn blijven,
Houd mij in Uw dienst, o Heer,
Louter mij en maak mij reiner,
Levend U tot vreugd steeds meer.

Al mijn arbeid zij voor Jezus.
Hij is 't, Dien mijn hart behoeft;
Moge Hij getrouw mij vinden,
Als het vuur mijn werk beproeft.

Werkte 'k soms voor 't loon eens huurlings,
Of streed 'k moedig, waar en goed?
Was 'k getrouw aan mijn beloften,
Brengend zondaars aan Uw voet?

Gij weet alles dierbre Jezus,
't Is bekend bij U omhoog;
En 'k kan werken, wachtend 't oordeel
Van Uw teeder alziend oog.

Neen, mijn arbeid heeft geen waarde,
Als niet liefd' mij leiden zou;
Liefd' ontsprongen uit een harte
Need'rig, kinderlijk en trouw;
Liefde, grensloos en geduldig,
Overtuigend en vol vuur,
Liefd' in hart en woorden zinnen,
Volgend Jezus uur bij uur.

Uit het Engelsch vertaald door Adj. Both.

BEVORDERD TÓT HEERLIJKHEID.

Tot onze groote droefheid vernamen wij bij het ter perse gaan, dat onze lieve makker, Adjudante Beck, hedenmorgen, Dinsdag 24 April plotseling is heengegaan.

In het volgende nummer plaatsen wij haar foto en levensschets.

God zegene en trooste haar geliefden.

PEKALONGAN.

(ADJUDANT JANSEN)

't Gaat goed in ons korps; samenkomsten worden goed bezocht, oude makkers komen weer terug en zielen worden bekeerd. Zondag 8 April hadden wij een goeden dag. In de Heiligingsmeeting sprak de Adjudante over het Bijbelwoord *Ik ga visschen*. Wij werden allen gezegend.

De openluchtsamenkomst werd bezocht door een flinke schare, die ernstig luisterde naar de blijde boodschap van bevrijding door Jezus. Vol geloof gingen we naar de verlossingsamenkomst en God was met ons.

Er werd gebeden om zielen, en God verhoorde ons gebed; 7 zielen kwamen tot Hem. Halleluja!

KENT U HEM?

KENT U dezen man? Luister naar wat hij zegt: „Ik zal U niet lastig vallen en ik spreek U niet tegen. U kunt iederen avond naar de kerk gaan, of naar het Leger des Heils, als U dat wilt, maar laat mij met rust. Mijn godsdienst is: voor mijn vrouw en kinderen te zorgen en mijn medemenschen behoorlijk te behandelen. En als er een plaats bestaat, die ze den hemel noemen, dan denk ik, dat ik even veel kans heb daar binnen te gaan als iemand anders!”

Van waar heeft hij zulk een opvatting? Niet uit den Bijbel, niet van de kerk, en zeker niet van het Leger des Heils. Ook niet van de groote en goede mannen, die zich gegeven hebben om deze wereld meer veilig te maken voor de tegenwoordige generatie.

Hij heeft die meening opgedaan op den weg der goddeloozen. Hij heeft zich aangesloten bij de menschen, die aan den kant van Satan strijden en als dit leven ten einde is verwacht hij ook nog, dat God hem beloonen zal.

Deze fatsoenlijke zondaar verbeeldt zich, dat hij een braaf persoon is, maar hij is het tegenovergestelde daarvan. Want door zijn voorbeeld heeft hij, met zijn medewerkers, duizenden naar het verderf doen gaan. Hij doet veel meer schade aan het Koninkrijk Gods, dan de uitgesproken ongeloofige.

Hij spreekt en doet, alsof het Christendom slechts een mythe is en dat allen, die daarin gelooven, op een dwaalspoor zijn gekomen. Indien door een fatsoenlijken levenswandel alles is te bekomen wat God ons schenken wil, waartoe dient dan de Bijbel, of de kerk? Zulk een man weet het niet, en wil ook niets ervan weten. Hij vertegenwoordigt een categorie menschen, die hun kinderen laat opgroeien in absolute onwetendheid aangaande God en godsdienst, waarvan sommigen ook rijp zijn tot het begaan van de vreeselijkste zonde.

NAAR HET VERDERF!

EEN predikant in New York werd streng becritiseerd, omdat hij achterbuurtskinderen in de kerk liet komen voor een bijzondere jeugddienst.

Blijkbaar hadden de stoelen en het vloerkleed daaronder geleden. Hij werd tot verantwoording geroepen en zeide tot zijn beschuldigers: Ge belijdt Christen te zijn, en de kerk wordt genoemd een Christelijke kerk en toch heeft U er bezwaren tegen, dat deze kinderen komen omdat, de matten en stoelen een beetje vuil zijn geworden.

Luitert nu. — Wanneer ik naar Huis geroepen wordt en voor den troon moet staan, zal God mij ter verantwoording roepen. Onder mijn arm zal ik dragen een rol matten, schoon en goed onderhouden en aan mijn zijde zal ik ook kunnen aanwijzen stoelen zoo goed, als toen ze voor den eersten keer in de kerk gebruikt werden.

En ik zal zeggen: „Zie Heer, hier zijn de stoelen en matten.” Maar de Heer zal op strengen toon antwoorden: „Breng mij geen matten of stoelen. Waar zijn de kinderen?” En in schaamte zal ik mijn hoofd moeten buigen en zeggen: „De kinderen hebben wij maar laten gaan den weg naar het verderf.”

OFFICIEELE MEDEDEELINGEN.

Bevorderingen:

Tot Luitenant:

Kadet Luitenant A. Tanontina.
Kadet Luitenant R. Tororante.

Aanstellingen:

Brigadier F. Palstra, * Militair Tehuis Bandoeng, met toezicht over de andere Militaire Tehuizen.

Majoor G. O. Cornelius, Cheribon.

Adjutant H. Gerth, * Huize Avondzon Garoet, tevens H. K. Kollektant voor West-Java.

Adjutant A. R. Kyle, Administratrice

Ooglijders Hospitaal Semarang.

Adjutant V. Midtbö, * Militair Tehuis Batavia-C.

Kapitein E. Hansen, Kinderhuis Medan.

Kapitein P. Helmhout, Militair Tehuis Bandoeng.

Kapitein F. Papilaja, * Tehuis voor Socialen Arbeid, Batavia-C.

Kapitein H. Oikkonen, Kinderhuis Bandoeng.

Luitenant P. Balt, Vrouwen- en Kinderziekenhuis Soerabaja.

Kdt. Luitenant M. de Graaff, Cheribon.

Bandoeng, 19 April, 1934.

J. W. DE GROOT.
Kommandant.

Anteekeningen van den Chef-Secretaris.

De eerste woorden die ik neerschrijf, moeten zijn woorden van dank jegens God voor de wondervolle reis van Europa naar Indië. We hebben Zijn trouwe zorg en bescherming ervaren. We danken onze Leiders voor het in ons gestelde vertrouwen en de wijze waarop zij ons verwelkomd hebben. Het hartelijk welkom van al de makkers en vrienden heeft gemaakt, dat we ons hier geen vreemden voelen.

Z. E. de Gouverneur-Generaal.

Z. E. de Gouverneur-Generaal heeft andermaal den Kommandant in particuliere audientie ten paleize ontvangen, waar hij gelegenheid had den Landvoogd verschillende plannen voor te leggen. Zijne Excellentie toonde veel belangstelling en beloofde alle mogelijke hulp en medewerking.

De Kommandant.

Gaarne willen wij van deze gelegenheid gebruik maken om den Kommandant onze hartelijke gelukwensen aan te bieden in verband met zijn 65sten verjaardag op 8 Mei a.s.

Wij zijn dankbaar, dat de Heer hem ook gedurende dit afgelopen jaar zoo wonderbaar heeft gesteund en geholpen.

Geve God hem en Mevrouw de Groot nog vele jaren van rijken zegen.

Conferenties.

Deze zijn thans in vollen gang. We hadden het voorrecht deel te nemen aan de Conferentie in Bandoeng. Het verslag hierover kan men elders lezen. De samenkomsten waren goed bezocht en rijke zegen kwam tot ons aller ziel.

In Malang werd de openingsamenkomst in de groote zaal van Concordia bijgewoond door verschillende autoriteiten, waaronder de Hoog Edel Gestrenge Heer Resident Kool en de Edelachtbare Heer Burgemeester Lakeman.

Veranderingen.

Verschiedene Officiëren hebben hun vaarwelorders ontvangen en zullen reeds in hun nieuwe aanstelling zijn, wanneer deze Strijdkreet in handen van onze lezers komt. Zij zijn: Brigadier Palstra, Majoor Cornelius, Adjutant Gerth, Kapitein Papilaja en Kapitein Helmhout. Natuurlijk zal het scheiden min of meer moeilijk vallen, doch er zal gelegenheid zijn om nieuwe vrienden te maken, nieuwe bekeerlingen te winnen en mede te werken tot uitbreiding van Gods Koninkrijk en het werk van ons geliefd Leger.

Hartelijk welkom!

Dit roepen wij toe aan Adjutante Kyle, Adjutant en Mevrouw Midtbö, Kapiteine Hansen, Kapiteine Oikkonen en Luitente Balt, die met het m.s. „Johan van Oldenbarnevelt” uit Europa zijn gearriveerd. We wenschen hun een gelukkige en nuttige dienstperiode toe.

Deelneming.

De Kommandant ontving een telegram van Internationaal Hoofdkwartier, waaruit wij met diep leedwezen vernamen, dat de oude

EEN GROET VAN ONZEN NIEUWEN CHEF-SECRETARIS EN MEVROUW RIDSDEL.

Waarde Makkers en Vrienden.

In de eerste plaats moeten wij allen danken, die op zoo'n recht hartelijke wijze, door brieven, telegrammen en bloemen ons een welkom hebben toegeroepen, niet het minst Kommandant en Mevrouw de Groot.

Dat wij naar het zendingsveld zijn gekomen, is feitelijk geen nieuw idee voor ons, want reeds jaren geleden hebben wij, ieder voor ons zelf de belofte aan God gegeven dat, mocht Hij ons daartoe roepen, wij volkomen bereid zouden zijn aan Zijn roepstem gehoor te geven.

Toen Mevrouw Ridsdel nog Officier was in Holland, speciaal voor het Jongelieden-Werk, maakte zij een tournee mee met Commissioner Bullard, een ervaren zendings-Officier, die in zijn samenkomsten voor de kinderen hun de vraag stelde of zij voortaan geregeld iederen dag wilden bidden voor de kinderen, die nog niet van Jezus hadden gehoord. — En in stilte maakte mijn vrouw ook die belofte en vanaf dien dag heeft zij geen dag overgeslagen. Dit was voorzeker een goede voorbereiding voor de aanstelling, die wij nu hebben.

Wat mij betreft kan ik me nog zoo duidelijk herinneren, dat ik jaren geleden een bijzondere Officiërsamenkomst bijwoonde in Zweden en aan het slot werd gevraagd, wie zich vrijwillig wilde opgeven voor den Zendingsarbeid.

Gedreven door Gods Geest gaf ik mijzelf toen om te gaan, waar de Heer mij wilde leiden. Het heeft lang geduurd, voordat God mij riep voor dit werk, maar mijn geest was steeds bereid en toen de Generaal mij vertelde van deze aanstelling, was er geen aarzeling of twijfel.

De belofte was reeds jaren te voren gemaakt, ons leven is in Gods Hand en nu zijn wij hier door Zijn leiding om de taak te aanvaarden, die de Heer ons heeft toevertrouwd.

Het is een vreugde voor ons samen te werken met onzen Leider, Kommandant de Groot, daar wij beiden het voorrecht hadden door hem tot Officier te worden opgeleid.

In den korten tijd, dien wij hier zijn, hebben wij reeds bemerkt, dat ons Leger in Nederlandsch-Indië een zeer belangrijk en veelomvattend werk heeft, wel een bewijs van getrouwen arbeid, verricht door de Officiëren en makkers, die in den loop der jaren hun beste krachten aan dit werk hebben gewijd.

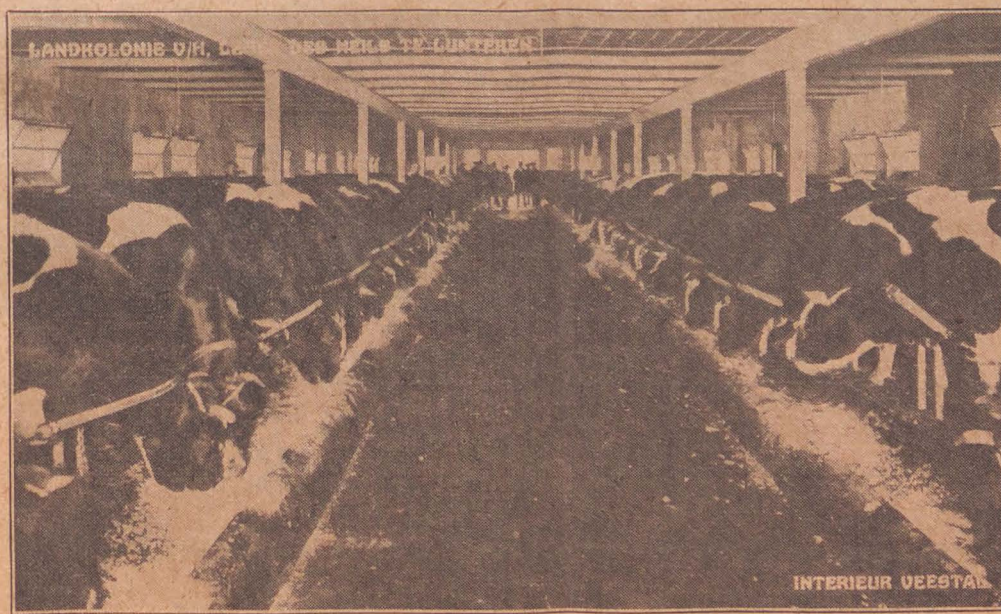
Wij hopen en bidden, dat onder den zegen des Heeren, ons verblijf hier een hulp zal zijn voor allen. Daar er in verschillende centra Conferenties gehouden worden, hopen wij U spoedig te zien.

De Uwen in des Heeren dienst,

D. S. RIDSDEL

J. H. RIDSDEL—VAN OENE.

Lt. Kolonels.

Veestal, Landkolonie te Lunteren: zie pag. 3.

moeder van Majoor Hallman, die in Zweden woonde, is heengegaan. We bidden voor de Majoor, die nu in 't bijzonder den afstand zal gevoelen, die haar van haar geliefden scheidt. Doch de Heer zal haar troosten en haar niet begeven.

Gezinsbond.

In onze welkomstsamenkomst in Bandoeng stelde de Kommandant Mevrouw Ridsdel aan als de Territoriale Gezinsbond Secretaresse. Gedurende de Conferentie in Malang leidde Mevrouw de Groot de openingsplechtigheid van een nieuwe afdeling van dezen Bond. We hopen in de toekomst goede berichten te hooren van Zuster van Ham, de nieuw-aangestelde Secretaresse.

Zelfverloochenings-Aanvraag.

Van verschillende plaatsen ontvingen we goed nieuws, doch de eerste, die het doelwit bereikte, was Adjutante Koning van het Kinderhuis te Bandoeng. De Kommandant ziet uit naar meerdere brieven over behaalde overwinningen. Makkers, doet Uw best, U weet hoe zeer we het geld behoeven voor de voortzetting van ons werk in het zendingsveld en in de andere takken van arbeid.

Dr. P. J. Pilon.

We zijn blijde Dokter Pilon te kunnen verwelkomen in het Ooglijders Hospitaal in Semarang, waar reeds zoovele jaren een belangrijk werk wordt verricht. De Heer zegene den Dokter en zijn staf!

Europeesch verlof.

Op 9 Mei zullen Adjutant en Mevrouw Johannessen en de Adjutantes Koning en Roemers met het m.s. „Dempo” naar Europa vertrekken, waar een welverdiend verlof hun wacht. Goede reis en behouden aankomst!

Dr. F. Vitalis.

Het deed ons genoegen van Dr. Vitalis te vernemen, dat hij in staat is de Conferentiesamenkomsten in Soerabaja bij te wonen. De Dokter is een warm vriend van het Leger, die sympathiseert zoowel met ons geestelijk, als met ons medisch werk.

Bevorderingen.

De Kadet-Luitenants Tanontina en Tororante van Celebes hebben de lessen van de Voortgezette Opleiding voltooid en zijn door den Kommandant bevorderd tot den rang van Luitenant. God zegene hen in hun arbeid!

GEZINSBOND NIEUWS.

OPRICHTING GEZINSBOND MALANG.

Onder groote belangstelling werd in het Tehuis van het Leger des Heils een oprichtingsvergadering gehouden van een Malangse afdeling van den Internationalen Gezinsbond. De bijeenkomst stond onder leiding van Mevrouw Kommandant M. de Groot en Mevrouw Luit-Kolonel Ridsdel. Een veertigtal dames hadden zich tegen het aanvangsuur in de aardig versierde zaal van het Tehuis verzameld.

Nadat het lied „Geen vriend als Jezus” gezongen was, ging Mevrouw Palstra voor in gebed, waarna gezongen werd het lied „Grijp toch de kansen.”

Mevrouw Kommandant de Groot hield daarop een inleiding, waarin zij vertelde, hoe twee jaar geleden de eerste afdeling van den Internationalen Gezinsbond van het Leger des Heils in Nederlandsch-Indië werd opgericht. Thans bestaan er reeds 17 afdelingen.

Daarop sprak Mevrouw Kapitein Harding Young eenige woorden, waarop haar zontje Peter Mevrouw de Groot bloemen aanbood.

Na een pauze hield Mevrouw Ridsdel een toespraak over het doel en streven van den Internationalen Gezinsbond. Het was een Heilsofficier, wien het opviel, dat zoovele moeders niet in de gelegenheid waren de samenkomsten bij te wonen. Deze Officier belegde daarom speciale bijeenkomsten voor moeders, op een voor haar geschikt uur. Dit was de oorsprong van den Gezinsbond, die ten doel heeft de moeders met raad en daad bij te staan en gezellige bijeenkomsten te houden, waarin nuttige en interessante stof behandeld wordt.

Tijdens de vergadering gaven zich een twintigtal dames als lid op.

Zuster van Ham werd tot secretaresse benoemd, terwijl Mevrouw Harding Young de functie van penningmeesteresse op zich nam.

Na het zingen van het lied: „Ik moet den Heiland met mij hebben” werd deze succesvolle bijeenkomst met gebed gesloten.

ONZE NIEUWE TERRITORIALE SECRETARESSE verwelkomd in Bandoeng I en II.

Onder leiding van Mevrouw Kommandant de Groot werd een Welkomstsamenkomst gehouden voor onze nieuwe Territoriale Gezinsbond Secretaresse, Mevrouw Lt. Kolonel Ridsdel.

Deze vond plaats voor de Europeesche afdeling in Korps Bandoeng I op Woensdag 4 April en in Korps Bandoeng II op Dinsdag 10 April.

In beide samenkomsten was er een flink aantal leden en andere zusters aanwezig. Het ging er gezellig aan toe, wij waren echt blij Mevrouw Ridsdel te verwelkomen en wij gelooven dat Mevrouw Ridsdel zich ook onder ons heelemaal thuis gevoelde.

Haar woord zegende ons allen. Wij zien gaarne uit naar nadere kennismaking op een volgend bezoek.

Vaarwel.

Het spijt ons, dat wegens verandering van aanstelling Mevrouw Adjutant Gerth, die ons zoo trouw heeft geholpen, niet meer in staat zal zijn als penningmeesteresse dienst te doen voor den Gezinsbond van Korps Bandoeng II. Wij danken haar voor alles wat zij voor ons heeft gedaan en bidden dat God haar rijkelijk zal zegenen in haar nieuwe aanstelling. Misschien hooren wij spoedig van nog een afdeling daar ter plaatse.

Zieke Makkers.

Het spijt ons te moeten melden, dat Adjutante Beck van de Kliniek te Soerabaja, die op weg was naar het Rusthuis te Garoet, onderweg ziek is geworden. Opname in het ziekenhuis te Djokja bleek noodzakelijk. Adjutant Poutiainen van Kalawara schreef, dat Mevrouw Poutiainen niet in orde is en zich onder behandeling van den dokter moest stellen. Ook Kapitein de Jonge van Magelang is minder wel. Laat ons deze makkers gedenken in het gebed!

Hartelijk dank!

Wij danken den goeden vriend, die een gift van f 400.— gaf voor ons werk in Ned-Indië. Moge velen dit voorbeeld volgen!

PADVINDERS
van Magelang en Ambarawa
Kampeeren te Bawen.

Wat waren de Padvinders blij, toen ze hoorden, dat wij zouden gaan kampeeren te Bawen en vol belangstelling zagen ze dien tijd tegemoet.

Toen eindelijk de dag aanbrak en alles gereed was voor het vertrek was de blijdschap nog grooter. — In den trein naar Willem I werd er gezongen en gepraat over alles wat er ging gebeuren.

Toen de trein het station binnenreed stonden de Padvinders van Ambarawa ons op te wachten en wij gingen daarna in optocht naar het Officierskwartier, waar wij dankbaar gebruik maakten van de ververgingen, die men zoo vriendelijk was geweest voor ons klaar te zetten.

Na ongeveer 10 minuten gingen wij verder in marsch naar Bawen. Diegenen, die keukendienst en andere huishoudelijke bezigheden te verrichten hadden, gingen vooruit om het noodige te regelen.

Ongeveer 6 uur kwamen wij te Bawen aan. Allereerst werd medegedeeld, wie de wacht had, daarna ging ieder zijn slaapplek opzoeken en zijn barang bij elkaar brengen.

Na een bad kregen wij onze portie eten, die ons erg lekker smaakte. Wij gingen daarna uit om een beetje kennis op te doen van den omtrek, en toen wij terug kwamen werd Kampvuur gehouden door Kapitein de Jonge.

Om half tien gingen de lichten uit en allen behalve de jongens, die de wacht hadden, moesten gaan slapen. Het lukte ons niet zoo goed, want wij waren er niet aan gewend zonder matras of hoofdkussens te slapen.

Den volgenden dag werden we om half zes gewekt, en om 7 uur kwamen wij bij elkaar voor een bidstond en voor het ontbijt.

Het was goede Vrijdag en zooals 't behoort gingen wij, trouw aan de Padvinders belofte, naar de samenkomst te Ambarawa.

Wij kwamen te Bawen aan, wel wat vermoeid, maar nog wel in staat om eer te doen aan den maaltijd, voor ons gereed gemaakt.

's Avonds werd er een samenkomst gehouden in de zaal te Bawen, waar twee jongens tot Padvinder werden ingezegend. Daarna werd uit den Bijbel voorgelezen en door den Troepleider van Magelang werd verteld, hoe toen Jezus gekruisigd werd groote wonderen gebeurden: de zon werd verduisterd, het voorhangsel des tempels scheurde in tweeën, van boven tot beneden; en de aarde beefde, en de steenrotsen scheurden; en dit alles was als 't ware een teeken, dat hemel en aarde wilden doen gevoelen, dat Gods Zoon voor zondaars Zijn leven gaf.

Evenals den vorigen avond gingen we om halftien naar bed. Den volgenden dag werd besteed aan allerlei oefeningen en spelen.

Wat jammer, dat de tijd zoo omvloog. Spoedig moesten wij alles weer bij elkaar halen en afmarcheeren naar Ambarawa.

Met een woord van hartelijken dank aan den Troepleider van Ambarawa namen wij afscheid van onze kameraden en gingen naar het station, om met den trein terug te keeren naar Magelang.

Wij zullen het Kamp te Bawen niet vergeten. Wij hadden een heerlijken tijd en wij danken God voor al de zegeningen, die Hij ons daar gaf. Troepleider, Magelang.

BRUGGEN.

Ze was maar een klein meisje, niet gewoon aan reizen en 't trof zoo, dat in den loop van den dag haar trein twee takken van een rivier en verscheidene breede stroomen over moest. Het water, uit de verte gezien, riep altijd twijfel en vrees in het kind wakker.

Ze begreep niet, hoe men er veilig overheen kon komen. Toen ze echter dichter over de rivier kwamen, verscheen er een brug, die er een weg overheen vormde. Twee of driemaal herhaalde deze ervaring zich en eindelijk leunde het kind achterover met een diepe zucht van verlichting.

Iemand heeft overal bruggen voor ons gebouwd zei ze, nu volkomen gerustgesteld. Dat is het leven. We vreezen zoovele gevaren, zoovele zorgen zien er van uit de verte donker uit, zoovele moeilijkheden schijnen onoverkomelijk als ze voor ons opdoemen; terwijl we naderen ontdekken we, dat er een weg doorheen is. God heeft overal bruggen voor ons gebouwd.

STRIDKREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH OOST INDIE.

BOODSCHAP VAN H. M. DE KONINGIN.

Hare Majesteit zeide:

„Mijn gedachten gaan naar U allen uit in deze droeve dagen en ik wensch U door dit gesprek door de radio een blijk te geven van mijn innig medeleven in hetgeen voor U allen een droefenis bleek te zijn.

Zij, die voor ons allen een Moeder is geweest, is tot Gods heerlijkheid ingegaan. Haar hart heeft U allen omvat. Zij wist zich in te denken in de nooden en de behoeften van geheel ons volk, zowel hier te lande als in de Overzeesche Gewesten.

Zij heeft steeds alles gedaan wat in haar vermogen was om leed te verzachten en te lenigen. Zij verstond het ook blijde te zijn met de blijden en in hun vreugd te deelen.

Ook in gedachten bleek een heel bijzondere en hechte en onderlinge band te bestaan en verlevendigde in bijzondere wijze ons saamhoorheidsgevoel.

Diep ontroerd dank ik U daarvoor en voor Uwe liefde Haar gedurende Haar lang en zegenrijk leven betoond; voor het geluk en voor den zonschijn, die gij daarin hebt gebracht; voor Uw warme belangstelling en Uw medeleven tijdens Haar ziekbed; voor de laatste hulde in bloemen en op andere wijze tot uiting gebracht.

De ontroerende bewijzen van aanhankelijkheid aan Haar baar getoond, hebben mij diep getroffen. Gij hebt daarmede de schoonste kroon op Haar leven gezet. Innig dank ik U, ook namens de Mijnen, voor Uw hartelijk medeleven, voor de ontelbare blijken van medegevoel van U ontvangen. Bij allen weemoed, welke door het hart van het kind, dat haar Moeder moest afstaan, gaat, is het onvergetelijk heerlijk te ervaren de liefdevolle Hand Gods, die alles zoo heeft geschikt.

Zij heeft niet beseft dat Haar krachten de hooge sloopende koorts niet zouden kunnen weerstaan.

Zij is in de armen van Haar Heiland ingeslapen, zonder het nameloos lijden van het afscheid nemen te hebben moeten ondergaan, zich ook in de laatste dagen van Haar leven omringd wetende van hen, die Haar het liefste waren.

Thans, waar wij Haar moeten missen, zooals wij Haar steeds zoo gaarne bij ons en om ons zagen, blijft Haar liefde ons omringen. Zij trachtte steeds een zegen te zijn voor ons allen.

Ik besluit met den wensch, dat deze zegen zich voor U en voor Mij moge uitstreken tot over Hare groeve.

Ik heb gezegd.”

„Gezinsbond, Magelang.

BELANGRIJK!

Christelijke Boekhandel, Leger des Heils, Javastraat 16, Bandoeng.

Cartonnen teksten in verschillende uitvoeringen: ook Boeken, o.m.:

Leven, Lieven, Loven	f 1.75
door Mevrouw Oliphant-Schoch.	
Helden uit 't Oude Testament	„ 2.25
door Commissioner Mildred Duff.	
God in de Schaduw	„ 2.50
door Hugh Redwood.	
De Heilige Geest en ons leven	„ 2.50
door Commissioner S. L. Brengle.	
Reinheid des harten	„ 1.—
door Generaal William Booth.	
Christus langs den Indischen Heirweg	„ 3.40
Christus en de Tafelronde	„ 4.—
door E. Stanley Jones.	
Mijn Jordanertjes	„ 2.25
door Envoy A. v. Vlaardingen.	
Verkeerd begrepen	„ 2.50
door Florence Montgomery.	
Paling (Padvindersboek)	„ 2.25
door Noel Hope.	

Wij maken den geachten Lezer erop attent, dat onze artikelen eveneens verkrijgbaar zijn aan het onderstaand adres:
Leger des Heils — Lange Gatottan 14 — Soerabaja.

**GEDENKDIENTST VOOR WIJLEN
H. M. KONINGIN EMMA.**

Door het Leger des Heils werd in de groote steden, alsook in kleinere plaatsen een gedenkdienst gehouden voor wijlen H. M. KONINGIN EMMA.

Behalve Officiëren, Soldaten en vrienden van het Leger des Heils gaven ook enkele personen van buiten door hun tegenwoordigheid blijk van belangstelling.

Te Bandoeng had de Resident zich laten vertegenwoordigen door den Controleur van het Binnenlandsch Bestuur, den WelEdelGestrengen Heer Stienstra.

De dienst stond onder leiding van Lt. Kolonel J. G. Brouwer. De zaal was stemmig gedecoreerd, terwijl het portret van H. M. KONINGIN EMMA vóór het platform was geplaatst.

Nadat gezamenlijk een lied was gezongen en Mevrouw Brigadier Lebbink in gebed was voorgegaan, werd de 90ste Psalm voorgelezen. Lt. Kolonel Brouwer verhaalde in korte trekken de levensgeschiedenis van H. M. KONINGIN EMMA.

Nadat enkele minuten gewijd waren aan volkomen stilte, werd Gods zegen afgesmeekt voor onze geëerbiedigde KONINGIN WILHELMINA en het Nederlandsche Volk.

Mevrouw Kommandant de Groot sprak uit naam van den Kommandant eveneens enkele woorden.

Brigadier Lebbink bracht in het bijzonder naar voren, wat het Leger des Heils te danken heeft aan Haar, die is heengegaan. KONINGIN EMMA was de eerste vorstin, die daadwerkelijke belangstelling toonde in den arbeid van het Leger des Heils in Nederland en de Overzeesche Gewesten. Met gebed werd deze plechtige dienst gesloten.

IDA'S VERLOREN STREEP.

„Het geeft niets, of u al tegen me praat, Sergeante; ik vind mezelf even goed als de anderen.” De spreekster was een donker-oogig meisje, gekleed in het welbekende rood en grijs van de Leger-Advinders.

Ze zat rechtop, met een hoogroode kleur en keek uitdagend voor zich. Korporaal Ida was in vele opzichten een uitstekend Advinderster. Ze was zeer teergevoelig, maar verborg dit achter een masker van hardheid en koppigheid, waardoor ze haar Leidsters pijn deed.

„We moeten iets doen — het schijnt een hopeloos geval!” De troepleidster en haar assistente en de Geestelijke Sergeante spraken over Korporaal Ida. Ze werd hoe langer hoe onhandelbaarder en haar voorbeeld werd natuurlijk door andere meisjes in den troep gevolgd.

Flink, maar vriendelijk, zei de Troepleidster dien avond tegen Ida, dat men, na haar iedere kans om zich te beteren, gegeven te hebben, er eindelijk toe had moeten overgaan, haar de Korporaalsstreek te ontnemen.

Ida luisterde met neergeslagen oogen en een boos gezicht. Ze voelde zich gekrenkt en zoodra ze kon ontkomen, ging ze en vertelde haar intieme vriendinnen, wat de Leidster gezegd had. „'t Is meer dan schande hoor. Ze zouden hun verdiende loon krijgen, als je er eenmaal tusschenuit trok;” waren de allesbehalve heilzaam werkende uitspraken, die ze aan 't eind van haar verhaal hoorde.

Maar in 't diepst van haar hart wist Ida, dat ze ongelijk had; en tegen den tijd, dat ze haar huis bereikte, gevoelde ze zich diep beschaamd. Ze wilde niet eten, maar ging onmiddellijk naar haar kamertje. Allerlei gedachten bestormden haar. Ze dacht er aan, hoe ze, toen ze pas in den troep was, van 't werk hield, maar later zichzelf toestond, het zorgeloos te verrichten.

„Dat ik er naar streef, Gods gunst te verwerven.” Deze regel van de verklaringen kwam haar telkens weer in de gedachten. Eindelijk zonk ze, haar trots gebroken, neer op de knieën en zocht en vond de gunst van haar Grooten Leider.

Op den Troepavond praatte Ida niet meer, zooals ze vroeger deed. Ze was vriendelijker en later, na maanden van flinken, toegewijden arbeid, herwon ze de verloren Korporaalsstreek weer.